

[Hans Hedtoft.]

Da vort skandinaviske nederlag var en kendsgerning, og da et dansk-svensk forbund viste sig umuligt, da vi stod overfor valget mellem våbenløs, værgeløs og venneløs isolation og samarbejde indenfor Atlantpagten, valgte vi det sidste. Det er rigtigt, at det var et stort skridt at tage; vi har aldrig lagt skjul herpå, ej heller at det vil medføre meget vidtrækkende konsekvenser, men det er vor overbevisning, at vi under de givne forhold handlede, som vi måtte handle for at sikre vort land og dets demokratiske kultur, og for at sikre retten, friheden og freden i verden.

Det er formentlig ikke nødvendigt at gå ind på den kommunistiske argumentation, der fremstiller Atlantpagten som en „krigspagt“ og dens tilhængere som „krigslystne“, ja, som folk, der spekulerer på en angrebskrig mod Sovjet.

Tror noget menneske på, at vi eller andre medlemsnationer vil krig? Jeg tror ikke på, at noget frit demokratisk land nogensinde kommer til at starte en krig, og hvorfor? Fordi *folkene* ikke vil krig. Skulle en demokratisk stats ledelse forsøge noget sådant, vil den blive fejlet væk af vælgerne. Men jeg lægger ikke skjul på, at man — belært af erfaringer — har grund til at frygte diktatorer, der lukker deres lande, lader deres folk leve i ufrihed, og som gennem radio og presse i år og dag serverer dem falske oplysninger om den øvrige verden og dens indstilling. Sporene efter Hitler skræmmer.

Nå, hele denne kommunistiske agitation bliver vel heller ikke godtaget af nogen. Selv den mest rabiante kommunist ved, at vort folks eneste ønske er fred, men de er formentlig vrede på os, fordi vi ikke vil betale den med vor frihed.

Atlantpagten blev til med det klare formål at bevare freden. Det var den ufravigelige forudsætning for Danmarks tilslutning. Formålet er ikke ændret. Men efter at Atlantpagten var skabt, er der desværre foregået den udvikling i Østeuropa og FN, som jeg har skildret, og som har gjort det nødvendigt, at Atlantpagtens medlemsstater fremskynder opbygningen af deres militære forsvar og til denne opbygning indtil videre årligt bruger større beløb, end der blev regnet med, da Atlantpagtpolitikken blev indledt. Hele den frie verden kommer i dag til at betale for kommunisternes udfordrende politik og sabotage af det internationale samarbejde. Det farligste er i dag at lukke øjnene for den virkelighed, som omgiver os. Jeg tror gerne, at vi kan

opnå fred ved at lade fem og syv være lige, men det kan let blive en fred, som bærer kimen i sig til national underkastelse, terror og forfølgelse. Det mål, Atlantpagtlandene har sat sig, er hurtigt at opbygge de minimumsstyrker, som må til for ikke at blive løbet over ende, før hjemmereserverne er mobiliserede og hjælpen indtræffer. Det er Vesteuropas eneste vej under de givne forhold for at komme på reel forhandlingsfod med Østeuropa.

De Forenede Stater har påtaget sig den største byrde ved udbedringen af manglerne ved Atlantpagtlandenes militære forsvar. Amerikas befolkning har ikke alene påtaget sig omkostningerne ved dens eget forsvar, men også en væsentlig part af udgifterne ved opbygningen af andre Atlantpagtlandes forsvar, deriblandt Danmarks.

Alligevel vil vi og andre europæiske Atlantpagtlande få store udgifter til militære foranstaltninger, for Danmarks vedkommende meget større, end vi tidligere har kendt.

Måske kan Amerika bære de vældige udgifter, som det har påtaget sig til militære formål, uden at det påvirker befolkningens levestandard. Men det er vist udelukket, at det kan lade sig gøre i de europæiske Atlantpagtlande, og jeg tror, det er forkert i dag at fortælle, at vi i så henseende bliver nogen undtagelse. Det er rigtigst at se dette lige i øjnene, sige det til folk og også oplyse årsagsforholdet. Et solidarisk forsvarssamarbejde forudsætter, at hver nation yder efter evne og forudsætninger, og Danmark kan og bør ikke snyde sig fra sine forpligtelser. Der ville være noget i vejen med os som folk, hvis vi — efter een gang bogstaveligt at være frelst som selvstændig nation af andre — nu bevidst førte en udenrigs- og forsvarspolitik, der forudsatte, at „de andre“ uden ofre fra vor side har pligt til at gøre det igen.

De europæiske Atlantpagtlandes befolkninger får nu samme skæbne, som befolkningerne i de kommunistisk styrede lande længe har haft. Uanset al fredsduesvindelen vil ingen kunne skjule den sandhed, at det er det østlige rustningsniveau, kommunisternes sabotage af FN's arbejde og Korea-krigen, der er skyld i denne tragiske udvikling, og som er årsagen til, at hele den frie verden, som ikke vil opgive sin frihed, i dag nødes og tvinges til at bringe sit værn i orden og gøre det i et hurtigt tempo.

De problemer, som de europæiske Atlantpagtlande er stillet overfor under arbejdet for at bevare deres selvstændighed og frihed, er imidlertid ikke alene af militær,